

denne Bestemmelse svække det forsikringsmæssige Princip. Nej, det ærede Medlem tager fejl, thi hvis man kunde anstille det Ræsonnement, som det ærede Medlem her bruger, saa skulde Arbejdsløshedslovgivningen være en ren Forsikringslovgivning, saa skulde intet af Hjælpen bygges paa det, som Stat og Kommune, det offentlige, betaler. Men der bygges en ikke uvæsentlig Del af Hjælpen derpaa; det ærede Medlem ved jo, at ca. de to Femtedele dækkes af Stat og Kommune, altsaa af de 3 Kr. 50 Ø. har Stat og Kommune hidtil dækket ca. 1 Kr. 50 Ø. af den Ydelse, som den ugifte faar, men man har ment det forsvarligt at gaa noget ned hermed under Hensyn til de tilstedeværende økonomiske Forhold. Jeg tror virkelig, at det ærede Medlem burde søge at tilegne sig Forstaaelse paa dette Punkt, saaledes at han ikke vedvarende nærer den Opfattelse, at her foreligger en Forsikringslovgivning og en Forsikringsordning, paa Grundlag af hvilken man kan rejse Krav, uden at man fra det offentlige Side har nogen Indflydelse paa, i hvilken Grad disse Krav kan honoreres.

Naar det ærede Medlem saa siger, at der ved Ændringsforslaget til Stykke 4 i § 15 ogsaa sker en Føringelse, idet Indenrigsministeren ikke længere har Bemyndigelse til at ændre Maksimalbeløbene, men kun til at nedsætte dem, ja, saa maa det ærede Medlem jo vide, at disse Maksimalbeløb blev fastsat paa en Tid, da vi havde den lave Kronekurs og det overordentlig høje Pristal, og det er da klart, at det, som var tilsigtet med Udtrykket: at „ændre“ disse Maksimalbeløb, ikke var andet end det, der nu er sagt ved det Ændringsforslag, der her er foreslaaet, nemlig at der skal være Adgang til Nedsættelse under Hensyn til den officielle Lønstatistik, som Statistisk Departement tilvejebringer. Hermed er naturligvis ikke ment, at hvis den skulde vise en svagt nedadgaaende Tendens, hvad vi jo under Hensyn til en Foryngelse, kan jeg sige, af hele vort Erhvervsliv maa ønske, saa skal disse Maksimalbeløb følge efter, men det er klart, at hvis det ad Aare maa erkendes, at vi er naaet ned paa Lønsetser, som ligger væsentligt lavere end dem, vi nu har, og derigennem bl. a. er naaet til at øge Beskæftigelsesgraden ganske overordentligt, saaledes at man væsentligt har kunnet nedsætte de Kontingenter, der skal ydes til Arbejdsløsheds-kasserne, saa vil den naturlige Konsekvens deraf dog

være den, at der ogsaa bliver Adgang til at nedsætte Maksimalbeløbene.

Dernæst omtalte det ærede Medlem Hr. Einer Jensen Ændringsforslag Nr. 26 til § 17. Det ærede Medlem forstod overhovedet ikke, hvorfor denne Ændring var indsat. Den ærede Ordfører for Flertallet har allerede i sin Tale ved dette Mødes Begyndelse redegjort derfor, saa naar det ærede Medlem Hr. Einer Jensen ikke forstaaer, hvorfor Ændringen er indsat, maa det skyldes, at han et Øjeblik har været fraværende i Aanden — det kan jo hænde enhver —, men det er maaske nu muligt at vinde det ærede Medlems Interesse saa længe, at jeg kan forklare ham det. Grunden er den, at her var vi netop ved et af de Punkter, hvor Loven i dens hidtil gældende Affattelse maatte siges i høj Grad at have Hældning til Arbejderside og at betyde en formindsket Risiko ved at gaa ind i Arbejdsstrid, etablere Strejke; thi naar man pletvis etablerede Strejke her og der, faa Dage hvert Sted, saa holdtes jo ganske rikligt Arbejdsløsheds-kasserne aabne; det fik overhovedet ikke nogen som helst Indflydelse. Og før Arbejdsdirektoratet kunde faa det fornødne Materiale samlet til at bedømme, om denne eller hin Kasse eller Afdeling skulde lukkes, var Striden paa det Sted forbi, og saa blussede den op ganske faa Dage efter det næste Sted, og ganske det samme indtraadte. Som nu sidst da vi havde Murerkonflikten for Provinsmurerne, var det en Grund til megen Utilfredshed rundt omkring, at gennem den første halve Snes Dage blev praktisk talt samtlige Afdelinger af de Arbejdsløsheds-kasser, der her var Tale om, holdt aabne. Det er en af de skæve Sider ved Administrationen af Arbejdsløshedslovgivningen, som har skabt den største Antipati i vide Kredse mod den Understøttelsesform, her er etableret.

Jeg tror, at det er i alle Parter, ikke mindst selve Kassernes, velforstaaede Interesse, at vi kommer bort fra dette Forhold, at vi virkelig opfylder Lovens Bestemmelse, som siger, at der under Strejke eller Lock-out ikke maa udbetales Understøttelse til Personer, som omfattes deraf. Man bør snarest gøre sig klart, hvad det er for Personer, for derefter at skille dem ud og aabne Kasserne for andre. Det er den naturlige og selvfølgelig Vej, og det er da ogsaa en selvsagt Ting, at hvor det maa erkendes, at vedkommende beskæftigelsesmæssigt staaer udenfor Strejken og Lockouten, vil hans Arbejdsløshedsunderstøttelse blive ham udbetalt, ogsaa for de Dage, da Kassen maatte